

Сцена II.

Софта та влиза и изглежда съ любопитство стаята, а послѣ спокойно сѣда на диванътъ, като изважда изъ пазвата си една книга и хваща да бѣбри и да си клати глава та)

Михалаки (влиза и го гледа очудено)

Кой е тоя? Отъ дѣ е дошълъ?

Софта та (не вижда го и продължава да бѣбри и да си клати глава та)

Михалаки (приближава и го побутва.)

Софта та (стрѣсва се и гледа упулено.)

Михалаки.

Какво правишъ тука? Ти кой си!

Софта та.

Чакамъ Домузчиолу.

Михалаки.

А защо го не чакашъ на улица та, ами тука?

Софта та.

Тукъ е неговата къща.

Михалаки.

Чия къща?! На Домузчиолу?!

Софта та

Еветъ.

Михалаки (въ себе си)

И тоя трѣбва да е лудъ. Днеска сѣ съ луди имамъ работа! (високо): Ти какъвъ си?

Софта та.

Софта отъ Цариградъ.

Михалаки.

Софта? Ще рече, ти си отъ софти тѣ?

Софта та.

Еветъ.